

הנשיא אידי אמין דארא
להסתער? למכור? להתפטר?

טור

דראמה באנטבה

לפני אידי אמין
עמדה הברירה בין
ארבע אפשרויות
וכוון גרועות

גם אילו היה אידי אמין טאקטיקן שקול ומיקצועי, היה מצבו קשה ביותר. ביום ה' שלישי לפנות ערב עמדה בפניו ברירה בין שורה של אפשרויות, שכל אחת מהן הייתה גרועה מקודמתה.

לפני הכל, היה עליו לגלות עם מי בעצם יש לו עסק. מעולם לא היה מעשה טורף כל-כך מעורפל כמו חטיפת מטוס אייר-פראנס בדרכו מתל-אביב, דרך אתר-נה, לסאריס.

שום אירגון מוכר של פידאיון לא קיבל על עצמו את האחריות למעשה. נדמה, לפי הסיגנון, שהפעם לא היתה זאת התחלפת גרידא, אלא תוצאה של בילבול אמיתי. נראה כי הפעולה בוצעה על-ידי רסיס זעיר כלשהו, או על-ידי סניף של גוף יותר גדול, שפעל בלי הוראות מ' למעלה בין אם אכן עמדה בראשה אשה צעירה, כפי שנימסר ובין אם לא.

הדבר בא לידי ביטוי בכמה סממנים בלתי-גורילים:

* המועד הסופי שבו נסגר גליון זה של העולם הזה.

היתה מיקרית, מחוסר ברירה, וכך נכנס אידי למישחק.

זכרונו ברך. נראה כי אידי שמח מאד על הזדמנות לעמוד במוקד תשומת-הלב העולמית, ולשחק מישחק של מצביא. מה גם שהיתה לו הזדמנות להידמות לאיש ש' הוא שוא והעריץ אותו חליפות, משה דיין.

דווקא תשוקה זו יכלה להסיח אותו לדרך מסוכנת.

האפשרויות לפניו:

● לנקוט בקו הדייגי הקלאסי, להתיש את החוטפים במשאומתן מייגע, ולהסתער עליהם בשעת-כוש. מאחר שחיילי אוגנדה אינם יחידה מיוחדת, המאומנת למיקרה כזה, עלולה הסתערות כזאת להסתיים ב' אסון גדול אף מזה שאירע במעלות. אך יתכן שאידי אמין עצמו מקווה להשיג ניצחון מסוג זה שהושג בפרשת מטוס סבנה בלוד, שנכבש במחיר של אבידות מעטות.

● לשכנע את החוטפים לקחת את מטוסם ובני-ערובתם לארץ ערבית, מתוך תיקווה ששם יהיה קל יותר לשכנעם להסתפק בכופר-כסף. כך עשה ברונו קריי-סקי אחרי ההתקפה על מישרדי אופק בי ווינה.

● לשכנע את החוטפים לוותר ביכלל.

● להסכים לשיחרור הנוסעים הלא-ישראליים, ולאפשר לחוטפים להמשיך ו' להחזיק בישראלים עד אשר יסופקו דרי-שותיהם, הבלתי-ידועות עדיין — אם ביכלל תהיינה דרישות מישראל, ולא מצרפת בלבד.

אך כאשר הגיבור הוא איש כמו אידי אמין, אין כימעט אפשרות להעלות על הדעת כל רעיון שיצוץ בליבו. בשעתו תבע אמין כי גנרל בריטי יבוא אליו ויכרע לפניו ברך — כתנאי לשיחרור אורח בריי טי חף-מפשע, שאותו איים להוציא להורג כמרגל. הגנרל קרא וכרע.

לישראלים באנטבה, כמו לאחיהם בי-ש' ראל, היתה רק אפשרות אחת: להמתין.

הסברה

נביאי-השלום מירושלים

בישראל הם דוגלים בהחזקת

השטחים, אך באמריקה

הם מטיפים להחזרתם

אריה ראט, עורך ג'רוסלם פוסט, ישב מול שלושה עיתונאים כושים, עורכיהם וכתביהם של עיתוני המיעוט הכושי בארץ-צות-הברית, כשהוא מציג עצמו כנציג מחנה-השלום מירושלים. על שאלת אחד המראיינים, בשידור-טלוויזיה מחוף-אל-חוף ברשת אי-בי-טי, ענה: „אין לנו צורך בשום שטח, מעבר לגבולות 1967. אנו מחזיקים בשטחים אלה רק כדי להחליטם בשלום...“

המראיינים לא התרשמו, הסי-עצמם, יחד עם אלפים של יהודים ולא-יהודים, קור-אים את העיתון הירושלמי, שהוא האמ-צעי היחיד ללאמריקאים, שאינם קוראים עברית, לנסות לדעת מקרוב מה מת-רחש במדינת-ישראל.

במחקר שפורסם ברחון ניו אאוטלוק, גילה סנר-העורך, דויד מנדל, כי כשליש המניות של ג'רוסלם פוסט מוחזק בידי ההסתדרות, באמצעות בנק הפועלים וה' סוכנות היהודית. בעוד שכמחצית המניות הן בידי חברת משקיעי ישראל ששגריר ישראל בא"ם, חיים הרצוג, הוא נציגה במועצת-המנהלים של העיתון, גם בעת כהונתו הרישמית.

ג'רוסלם פוסט ידוע כאוהד נלהב של משה דיין וגולדה מאיר בעבר, תומך בקו הניצי ביותר של מיפלגת-העבודה.

הצד השני. שאלת השטחים הכבושים התעוררה בראיון, כשאריה ראט הציג את עלייתם של יהודי ברית-המועצות כא-חת המטרות החשובות ביותר של מדינת ישראל והעם היהודי. העיתונאים הכושיים רצו לדעת, אם ישראל לא תשתמש בע-ליות-היהודים כעילה לכיבוש שטחים נוס-פים. הם ראו, יחד עם מיליונים אחרים של אמריקאים שצפו בטלוויזיה, שהעבירה קטעים ממצעד ההצדעה לישראל בראשית חודש יוני, את אנשי גושי-אמונים והליגה להגנה יהודית צועדים במיצעד הרישמי אל מול בימת המנהלים, כשרוב הצופים ב' מיצעד מעל הבמה מוחאים כף בתלה-בות לסיסמות „אף לא שעל אחד“, ולמ' פות ארץ-ישראל השלמה.

אריה ראט אינו הישראלי הרישמי היחיד המצהיר הצהרות נוגדות לעמדותיו הישראליות בישראל, כשהוא מבקר בארץ-צות-הברית, גם תחת-הרדיו הישראלי, כאן ישראל, הממונת בקרנות סודיות מ' ירושלים, דוגלת בהחזקת השטחים, אך מפרסמת בתשלום מודעות-תעמולה להתנה-לות מסוג שונה לגמרי: „בואו למושבת-הבונגלו הישראלית בהרי קאטסקיל, במדי-נת ניו-יורק.“ מודעה אחרת מזמינה ישר-אליים, החיים כבר בארצות-הברית, לסור לתברת-נסיעות „המסדרת ויות-כניסה ל-ארצות-הברית לקרוביכם בארץ.“

אלה הן שני צידיה של אותה מטבע. נראה כי המסיתים למילחמות, לכיבוש ול-התנחלות הם גם המועמדים הראשונים לירידה מישראל התנחלות במדינת ניו-יורק. אלפי הישראליים שניצבו על מדרי-כות השדירה החמשית בניו-יורק, בעת ההצדעה לישראל, והריעו בהתלהבות לאנ-שי גושי-אמונים והליגה-להגנה-יהודית, הם

עורך ראט

אחת בישראל ואחת בחו"ל

עדות נאמנה לכך שתומכי ארץ-ישראל השלמה מתרכזים יותר בניו-יורק מאשר בירושלים, חיפה ותל-אביב.

דרכי חיים

הפסטיבל של יגאל

הפסטיבל השבועי של

צמרת המדינה נערך הפעם

ברמת-יגן — לרגל תערוכה

של אחד מבני העיר

בצהרי יום השישי האחרון צילצל הטלפון במוזיאון העירוני ברמת-יגן. על הקו היה אחד מעוזרי של שר-התחבורה, גד יעקובי. מנהל המוזיאון חשב שזו בדיחה, אך הת-ברר לו כי שר-התחבורה, על כל יועציו ומומחיו, אינו מכיר את הדרך בין ביתו שברמת-השרון לרמת-יגן.

במוצאי השבת האחרונה הגיע יעקובי למוזיאון העירוני של רמת-יגן, יחד עם מאות אורחים נוספים. הקדים אותו אורח-הכבוד של האירוע, שר-הביטחון שימיעון פרס. שכניו של מוזיאון רמת-יגן ראו מימיהם קהל כה נוצץ וחגיגי. הם יצאו למירספות, וצפו בהצגת האישים ונשות החברה, שהגיעו הפעם אל הפרוביניציה.

גולדה לא יכלה לבוא. הפסטיבל השבועי נודע השבוע לרמת-יגן, בגלל אירוע יוצא-דופן בעולם האמנות דווקא. תערוכת-יחיד בת 100 יישומים, הגדולה ביותר ש' הוצגה אי-פעם בארץ, של הצייר הצעיר (25) יגאל נמיר, אינו מכיר את הדרך בין ביתו ברמת-יגן.

גם גולדה מאיר היתה אמורה לבוא ל-